

≡ Eesti
≡ Kontsert

Tetzlaff ja Brahms

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Christian Tetzlaff viiul, Saksamaa
Dirigent Mihhail Gerts

E · R · S · O
EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

admirals

Eesti Kontserdi
hooaja peatoetaja

Ole oma
finantsmaailma
dirigent!

admirals.com

R 8. MÄRTS 2024 KL 19.00 Estonia kontserdisaal

Tetzlaff ja Brahms

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Christian Tetzlaff viiul, Saksamaa
Dirigent **Mihhail Gerts**

Sven Grünberg (*1956)
Sümfooniline pilt „Hoovused“ (2024, esiettekanne)

Johannes Brahms (1833–1897)
Viiulikontsert D-duur op. 77 (1878)
- *Allegro non troppo*
- *Adagio*
- *Allegro giocoso, ma non troppo vivace – Poco più presto*

V A H E A E G

Claude Debussy (1862–1918)
Koreograafiline poeem „Jeux“ / „Mäng“ (1912)

Maurice Ravel (1875–1937)
Süit nr 2 koreograafilisest sümfooniast „Daphnis ja Chloé“ (1913)
- „Lever du jour“ / „Koidik“
- „Pantomime“ / „Pantomiim“
- „Danse générale“ / „Üldine tants“

Koostöös Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga

Sven Grünberg (*1956) alustas loometööd 1970. aastate alguses, jõudes esimese autorikontserdini 1975. aasta mais progressiivroki ansambliga Mess (1974–1976), mis oli esimene omalaadne Nõukogude Liidus. Eesti elektroonilise muusika rajajana on ta lisanud oma teoste helipildi rikastamiseks nii lääne- kui idamaiseid naturaalseid pille. Tema esimene autoriplaat „Hingus“ oli ühtlasi esimene elektroonilise muusika album Nõukogude Liidus. Grünberg on töötanud peamiselt stuudiomuusikuna, olles ühes isikus helilooja, laulja, instrumentalist ja produtsent. Tema loomingus esineb erinevate kultuuride ja ajastute muusikalise mõtlemise elemente, sulatatuna uudseks tervikuks. Helilooja on väitnud, et midagi uut ei saa keegi luua, kunsti looja on justkui antenn, mis „õhus olevast“ kvaliteetse välja nopib ja läbi oma professionaalsete oskuste kunstiteoseks vormib.

Grünbergi albumeid on müüdnud paljudes Euroopa riikides, USAs ja Jaapanis. Silmapaistev on tema tegevus filmiheliloojana – ta on kirjutanud muusikat enam kui 130 filmile. Loominguliste saavutuste hulka loeb Grünberg Tema Pühaduse, XIV dalai-laama Eesti visiitide korraldamist (1991, 2001, 2011). Ta on Budismi Instituudi algataja ja direktor, Rahvaste Õiguste Instituudi juhatuse esimees ning Eesti Akadeemilise Orientaalseltsi auliige. Grünbergi loodud on

ülemaailmse suurorganisatsiooni, Esindamata Rahvaste Organisatsiooni hümn (1997).

Grünberg on olnud õppejõud kaheksas kõrgkoolis nii Eestis kui ka Soomes, kus ta on andnud omaloodud õppeainet, mille sisuks on muusika roll filmidramaturgia kujundajana. Talle on omistatud Valgetähe IV klassi orden (2010), lisaks hulgaliselt muusikapreemiaid ja rahvusvahelisi filmiauhindu.

Sümfooniline pilt „Hoovused“

„Ei ole paremaid halvemaid aegu...“ on kirjutanud Artur Alliksaar. Jah, meil pole palju valida, millistesse ajavoogudesse me parasjagu elama sattume, ja rasked ajad annavad meile ka suuremaid võimalusi vaimseks arenguks. Kuid on ka teine mõõdupuu, mis näitab, et on aegu, mil kurjus taas aktiveerub ja meie eludele tervikuna väljakutseid esitab. Nii on praegugi. Seda teost kirjutades püüdsin olla mitte liigselt päevakajaline ja vältida kuulaja ülekoormamist neist meelesisunditest, mis meid igapäevaselt niigi muserdavad. Pealkiri „Hoovused“ peaks väljendama pigem seda, et eluolu on tsükliline ja on selge, et ka paremad ajad on saabumas. Lühidalt – on lootust, mis aitab meil olla tugevam. Olen seda meelt, et muusika ja kunsti roll üldisemaltki peaks olema kuulajat-vaatajat toetav, mitte oma negatiivsete seisundite väljaelamiseks sobiv

vahend. Seega, jah, on kurjus, jah, on ka tumedad hoovused, kuid isegi siin ilmas on headust, meeleelgust, õnne ja armastuse hoovuseid. Proovime seda siis hoida.“ – Sven Grünberg

Johannes Brahms on jäädvustanud oma nime muusikaajalukku eelkõige sümfonistina, ent ka „Saksa reekviemi“ ning suurepärase kammer- ja klaveriteoste autorina. Kontserdižanrisse on ta andnud panuse nelja oopusega: kaks klaverikontserti (loodud 1858 ja 1881), mida pianistist autor ise solistina esiettekandele tõi, tema sõbrale Joseph Joachimile kirjutatud viiulikontsert (1878) ning topeltkontsert viiulile, tsellolale ja orkestrile a-moll *op.* 102 (1887).

Viiulikontsert D-duur op. 77 kuulub ühes Beethoveni, Mendelssohni ja Tšaikovski teostega 19. sajandi nelja kuulsaima viiulikontserdi hulka. Teos nägi ilma valgust 1878. aasta suvel maalilises Pörschachi külakeses Wörthi järve ääres, mida helilooja iseloomustas kui „paika, kus õhk on sedavõrd täis meloodiaid, et tuleb olla ettevaatlik, et mitte nende otsa komistada“.

Viiulikontserti kirjutades pidas Brahms silmas kindlat interpreti, kelleks oli tema kauaaegne sõber, nimekas ungari viiulivirtuoos Joseph Joachim (1831–1907). Helilooja kohtus temaga esmakordselt 1853.

aastal, kui ta ise oli veel tundmatu suurus, temast paar aastast noorem Joachim aga juba rahvusvahelise mainega staar. Mõlemad muusikud jagasid samu esteetilisi ideaale, hinnates muusikas pigem selle sügavamat olemust kui välist sära. Kogu kontserdi loomise perioodil konsulteeris Brahms Joachimiga, et saada talt nõuandeid solopartii mängutehnilistes küsimustes. Joachim oli mitte üksnes suurepärase viiuli asjatundja, vaid tegeles ka heliloominguga (Joachimi komponeeritud „Kontsert ungari maneeris“ kannab pühendust Brahmsile).

Brahms järgib oma viiulikontserdis klassitsismi traditsioone ning teost iseloomustab beethovenlik majesteetlikkus. Ulatuslikule avaosale järgnevas *Adagio*'s kõlab oboe esituses üks Brahmsi kõige kaunimaid meloodiaid. Väidetavalt olevat hispaania virtuoos Pablo de Sarasate keeldunud seda kontserti mängimast, kuna ei soovinud „seista laval, viiul käes, ja kuulata, kuidas oboe mängib terve teose ainsat tõelist meloodiat“. Rondovormis finaalis kasutab Brahms ungari-päraseid viisi- ja rütmikäände – see on tema austusavaldus teose pühendusesaajale.

Viiulikontserdi töid 1. jaanuaril 1879 Leipzigi esiettekandele Joseph Joachim ja Leipzigi Gewandhaus-orkester autori juhatusel. Teos võeti vastu ilma erilise entusiasmiga,

ainsa positiivse avaldusega esines Clara Schumann, kelle arvates olid orkester ja solist „läbinisti ühte sulatatud“. Esimene tõeline edu saatis kontserdi ettekannet 24. jaanuaril 1879 Londonis, millele aitas suuresti kaasa Joachimi loodud ja sädelevalt esitatud suurepärase kadents. Joachimi kadents on ka tänapäeval enim mängitud, kuigi kadentsid on kirjutanud sellele kontserdile teiste seas veel näiteks Busoni ja Tovey. Vaatamata vastasseisule, mida Brahmsi viiulikontserdi suhtes algul üles näidati, võttis Joachimi-järgne viiuldajate põlvkond teose oma repertuaari, nende seas sellised kuulsused nagu Ysaÿe, Enesco, Busch, Thibaud ja Kreisler.

19.–20. sajandi vahetusel andsid Prantsuse muusikaelus tooni kaks meistrit: **Claude Debussy** ja temast tosin aastat noorem **Maurice Ravel**. Mõlemad alustasid Pariisi konservatooriumis õpinguid esmalt klaveri erialal ja otsustasid seejärel heliloomingu kasuks. Sarnane on ka nende žanriline amplituud, mis hõlmab orkestri- ja lavateoseid, vokaal- ja kammermuusikat ning klaveripalu. Kahe looja värvidest ja varjunditest tulvil helikeel mõjus tollasel muusikamaastikul värske tuulepuhanguna – neist hakati rääkima kui muusikalistest impressionistidest, kuigi kumbki ei soovinud end selliselt sildistada. Vaatamata sarnasele väljaõppele,

mõjutustele ja muusikalisele keskkonnale oli mõlema helilooja väljendusviis omanäoline – Ravel paistis silma hiilgava orkestritundjana, kes pööras suurt tähelepanu vormile ja detailidele, Debussy oli spontaansem, lähtudes komponeerimisel oma sõnul vaid „iseenda lõbust“. Nad elasid teineteise tegemistele kaasa, andsid ühiseid kontserte ja kindlasti ka mõjutasid üksteist. Ravel nimetas oma vanemat kolleegi aupaklikult „kõige fenomenaaalsemaks geeniuks prantsuse muusika ajaloo“ ja märkis, et tema kalleim soov oleks „surra õrnalt unele Claude Debussy „Fauni pärastlõuna“ hellas ja sensuaalses embuses“.

Nii Debussy kui ka Raveli loomingu tee ristus Pariisis tegutseva vene balletitrupi ja selle legendaarse impressaario Sergei Djagileviga. Too tellis oma trupi jaoks uudisloomingut ajastu kõige nimekamatelt ja paljutöötavamatelt heliloojatelt, nende seas Igor Stravinski, Sergei Prokofjev, Richard Strauss, Manuel de Falla, Maurice Ravel ja Claude Debussy. Viimase kontakt Djagileviga sai alguse 1912. aastal, kui trupp tõi Pariisi Châtelet' teatris lavale balletiversiooni tema orkestriteosest „Fauni pärastlõuna“ koos Vaclav Nižinskiga pearollis.

Debussy polnud kõnealusel lavastusest kaugeltki vaimustunud ning võttis suurte kõhklustega vastu

Djagilevi järgmise koostöö-pakkumise, milleks oli Nižinski stsenaariumil põhinev lühiballett „**Jeux**“ („**Mäng**“), inspireerituna tollal moodi läinud spordialast – tennisest (1. märtsil 1913 asutati Rahvusvaheline Murutennis Föderatsioon). Nižinski naiivse võitu süžee järgi kaotab noormees hämaras aias tennisepalli ja hakkab seda koos kahe tüdrukuga otsima. Nende vahel areneb mänguline flirt, kuni embuste ja suudluste lummuse katkestab ootamatult uue tennisepalli väljailmunine. Debussy loodud muusikaline taust kulgeb pidevas muutumises ning läheneb atonaalsuse piirimaile. „Jeux“, mida Pierre Boulez kirjeldas kui „Fauni pärastlõunat“ spordiriites, tuli esiettekandele 15. mail 1913 Pariisis, kus tantsijatena astusid üles Vaclav Nižinski, Tamara Karsavina ja Ludmilla Schollar. Helilooja oli nähtust sedavõrd häiritud, et lahkus teatrist sigaretti suitsetama. Kuigi ballett pälvis publiku tähelepanu, varjutas selle täielikult kaks nädalat hiljem samas teatris toimunud Stravinski „Kevadpühitsuse“ skandaalne esmaettekand. Debussy viimaseks orkestriopuseks jäänud „Jeux“ leidis endale aga eluõiguse kontsertteosena.

Ka Raveli „**Daphnis ja Chloé**“ kuulub teoste ritta, mille kutsus ellu Sergei Djagilev. Antiikkirjanik Longose pastoraali ainetel põhinev ballett kahe noore karjuse armastusest, katsumustest ja nende ületamisest

jõudis lavale 8. juunil 1912 Pariisi Châtelet' teatris. Teosele lõi koreograafia Mihhail Fokin ning nimiosasid tantsisid Vaclav Nižinski ja Tamara Karsavina. Kuna proovide ajal olid õhus pinged helilooja, impressaario, koreograafi ja tantsijate vahel, polnud esietendus kuigi edukas. Sellest tulenevalt oli ka publiku ja kriitikute vastukaja kahetine ja äraootaval seisukohal.

Ravel ise nimetas balletti koreograafiliseks sümfooniaks kolmes osas, kuna lähtus selle loomisel sümfooniažanrile iseloomulikust muusikalisest dramaturgiast. Tema sõnul „järgib teose sümfooniline konstruktsioon väga rangelt tonaalset plaani ning tugineb vaid vähestele motiividele ja nende arendusele – see kindlustab terviku sümfoonilise ühtsuse“.

Ravel tegi balleti põhjal ka kaks orkestrisüiti, millest enam mängitud on **süit nr 2** (1913). Süidi muusika vastab balleti kolmandale pildile ning jaguneb omakorda kolmeks alalõiguks. Esmalt kirjeldab helilooja koidikutundi aasal, ärkavate lindude laulu ja saabuaid karjaseid, kes leiavad Daphnise ja viivad Chloé tema juurde. Järgnevalt esitavad Daphnis ja Chloé pantomiimi, jäljendades Paani ja Syrinxit. Süit lõpeb röömsa tantsu saatel.

Evelin Kõrvits

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Foto: Krõõt Tarkmeel

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 97. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Möödunud hooajal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. Samuti toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniassa, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil Eufonie. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier' muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfnumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gerts'i juhatusel Saksamaal

Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel, nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi Filharmoonia suur saal ja Maria teatri kontserdisaal, Kölni Filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusika-auhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega, nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri *live*-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

Mihhail Gerts
Foto: Kaupo Kikkas

Mihhail Gerts on juhatanud üle 60 orkestri maailmas, nende hulgas on NHK sümfooniaorkester ja Osaka Filharmooniaorkester Jaapanis, Prantsuse Raadio Filharmooniaorkester, BBC Sümfooniaorkester, Accademia Nazionale di Santa Cecilia (Itaalia), arvukad orkestrid Prantsusmaal ja Saksamaal, sh Leipzigi Gewandhaus-orkester, Dresdeni Riigikapell ja Berliini Saksa Sümfooniaorkester, samuti Belgia Rahvusorkester, Oslo Filharmooniaorkester, Helsingi Linnaorkester, Monte Carlo Filharmooniaorkester, Luksemburgi Filharmooniaorkester, Sydney Sümfooniaorkester, Iiri Rahvuslik Sümfooniaorkester, Gulbenkian Sümfooniaorkester (Portugal), Poola Raadio Rahvuslik Sümfooniaorkester, Sloveenia

Raadio Sümfooniaorkester, Sofia Filharmooniaorkester (Bulgaaria) jpt. Aastatel 2015–2017 oli Mihhail Gerts Hageni teatri (Saksamaa) esimene kapellmeister, 2007–2014 Rahvusoper Estonia dirigent ja 2005–2007 Eesti Rahvusmeeskoori dirigent.

Muusikaõpinguid alustas ta Heino Elleri Muusikakoolis ja jätkas Tallinna Muusikakeskkoolis. Gerts on lõpetanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klaveri (prof Ivari Ilja) ja orkestridirigeerimise (prof Paul Mägi) erialal, samuti Berliini Hanns Eisleri nimelise Muusikakõrgkooli orkestridirigeerimise erialal. 2011. aastal lõpetas ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia doktorantuuri.

Christian Tetzlaff on üks oodatuid viiuldajaid ja põnevamaid muusikuid klassikalise muusika areenil. Ta omab erakordselt ulatuslikku repertuaari ja annab aastas umbes sada kontserti, mis muutuvad sageli nii interpreedi kui ka publiku jaoks eksistentsiaalseks kogemuseks, kus vanad tuttavad teosed ilmuvad ootamatult täiesti uues valguses. Lisaks pöörab Tetzlaff tähelepanu unustatud meistriteostele, nagu Joseph Joachimi viiulikontsert või Giovanni Battista Viotti viiulikontsert nr 22. Repertuaari mitmekesistamiseks võtab ta kavva ka uudisteoseid, näiteks Jörg Widmanni viiulikontsert, mille ta tõi esiettekandele 2013. aastal.

Hooajal 2023/2024 astub Christian Tetzlaff üles maailma juhtivate orkestritega. Euroopas esineb ta Norra Raadioorkestri, Baieri Ringhäälingu Sümfooniaorkestri, Pariisi Kammerorkestri, Prantsuse Rahvusorkestri jpt-ga. Ta astub lavale ka Briti tippkollektiividega: Filharmooniaorkestri (London) ees Grafeneggi festivalil ja Hamburgi Elbphilharmonie saalis ning BBC Sümfooniaorkestri ees BBC Promsil. Ta naaseb Euroopa Kammerorkestri ette, teeb Londoni Filharmooniaorkestriga kaasa turneed Koreasse ja Euroopasse ning salvestab Thomas Adèsi viiulikontserdi BBC Filharmoonikutega. USAs astub ta taas kord Cincinnati Sümfooniaorkestri ja Los Angelese Kammerorkestri ette.

Christian Tetzlaffi kutsutakse regulaarselt resideerivaks artistiks – nii on ta olnud tegev näiteks Berliini, Souli ja Dresdeni filharmooniaorkestrite juures. Hooajal 2021/2022 omistati talle see au Londoni Wigmore Hallis ja 2022/23 oli Tetzlaff Londoni Sümfooniaorkestri portree-artist.

Christian Tetzlaff on oma karjääri jooksul esinenud külalisena kõigi olulisemate orkestritega, sealhulgas Viini ja New Yorgi filharmoonikud, Amsterdami Concertgebouw Orkest ning kõik Londoni orkestrid. Ta on teinud koostööd legendaarsete maestrotega, nagu Sergiu

Christian Tetzlaff
Foto: Giorgia Bertazzi

Celibidache, Bernard Haitink, Lorin Maazel, Kurt Masur ja Christoph von Dohnányi. Tihedad kunstilised sidemed on ta loonud ka Karina Canellakise, Daniel Hardingi, Paavo Järvi, Vladimir Jurowski, Andris Nelsonsi, Sir Simon Rattle'i, François-Xavier Rothi, Robin Ticciati, Esa-Pekka Saloneni, Michael Tilson Thomase, Barbara Hannigani, Ed Gardneri, Ingo Metzmacheri ja Kent Naganoga.

Innuka kammermuusikuna asutas Christian Tetzlaff 1994. aastal koos tšellistist õe Tanja Tetzlaffiga keelpillikvarteti, kellega teeb igal aastal vähemalt ühe turnee – sel hooajal antakse kontserte Berliini Boulezi saalis, Amsterdami

Muziekgebouw's, Viini Musikvereinis ja Brüsseli Bozaris. Tetzlaffi Kvartetile omistati 2015. aastal Diapason d'or ning trio, koosseisus õde ja vend Tetzlaffid ja pianist Lars Vogt, nomineeriti 2016. aastal Grammy auhinnale. Trio viimane plaat (Schuberti teostega) ilmus pärast Lars Vogti enneaegset lahkumist ja pälvis OPUS Klassik 2023. aasta parima kammermuusika salvestise preemia. Duona esineb Christian Tetzlaff sel hooajal Kirill Gersteiniga, andes kontserte USAs: New Yorgi Carnegie Halls, Washingtonis, Bostonis ja mujal.

Christian Tetzlaff on saanud oma salvestiste eest mitmeid auhindu, sh saksa plaadikriitikute preemia ja

Diapason d'or (2018) ning MIDEMI klassikapreemia (2017). Erilise tähtsusega on tema sooloplaadid Bachi sonaatide ja partiitadega, mida ta on salvestanud juba kolm korda, viimati 2017. aastal. Ajakiri The Strad kiitis seda salvestist kui tähelepanelikku ja elavat vastust Bachi sooloteoste ilule. Plaadifirma Ondine avaldas Beethoveni ja Sibeliuse viiulikontsertide salvestise (2019), millele järgnesid Brahmsi ja Bergi kontserdid (2022) – mõlemas sooleerib Tetzlaff Berliini Saksa Sümfooniaorkestri saatel Robin Ticciati dirigeerimisel.

1966. aastal Hamburgis sündinud ning praegusel ajal koos oma fotograafist naise Giorgia Bertazzi ja kolme lapsega Berliinis elav Christian Tetzlaff on lisaks fenomenaalsele pillimänguuskusele unikaalne veel kolme asja poolest. Ta tõlgendab muusikalisi käsikirju kirjanduslikust aspektist, tajub muusikat keelena ja vaatleb muusikateoseid kui jutustusi, mis peegeldavad eksistentsiaalseid arusaamu. Tetzlaff püüab täita muusikalist teksti võimalikult sügavalt, rahuldumata tehniliste otseteedega ning laseb tuntud teostes esile kerkida uuenenud selgusel ja rikkusel. Viiuldajana üritab Tetzlaff taanduda teose taha – ja paradoksaalselt teeb see tema tõlgendused väga isiklikuks.

Teiseks „räägib“ Christian Tetzlaff oma viiuli kaudu. Nagu inimkõnegi, hõlmab tema mäng laia valikut väljendusvahendeid ja pole suunatud ainult virtuoosse sära saavutamisele.

Kõige olulisem on aga see, et ta tõlgendab muusikaajaloo meistriteoseid kui lugusid, mille taga on vahetud kogemused. Suured heliloojad on keskendunud oma loomingus sageli intensiivsetele tunnete, ülevale õnnele ja sügavatele kriisidele ning ka Christian Tetzlaff uurib muusikuna tundmuste ja muusikalise väljenduse piire. Paljud teosed käsitlevad eksistentsiaalseid teemasid ja Christian Tetzlaffi eesmärk on seda oma kuulajatele edasi anda.

Tetzlaff on mänginud palju aastaid noorteorkestrites. Tänu Uwe-Martin Haibergile, kes oli tema õpetaja Lübecki Muusikaakadeemias, omandas ta arusaama, et võti viiulitehnika valdamiseks on muusikaline interpretatsioon, mitte vastupidi.

Christian Tetzlaff õpetab Kronbergi Akadeemias. Ta mängib saksa pillimeistri Peter Greineri valmistanud viiulil.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

Kontsertmeister **Triin Ruubel**

I viiul

Triin Ruubel
Marge Uus
Hanna-Liis Nahkur
Kätlin Ivask
Nina Kawaguchi
Kirti-Kai Loorand
Astrid Muhel
Elisabeth Härmand
Tõnis Pajupuu
Fred Heinoja
Piret Sandberg
Kaiu Talve
Andrus Tork
Danae Taamal

II viiul

Kaido Välja
Kadi Vilu
Kristel Kiik
Triin Krigul
Miina Laanesaar
Egert Leinsaar
Elisabeth Härmand
Maiu Mägi
Kristjan Nõlvak
Annelize Vlasenko
Mari-Katrina Suss
Marlis Timpmann

Viola

Rain Vilu
Liina Žigurs
Helena Altmanis
Mall Help
Karin Sarv
Martti Mägi
Juhan Palm-Peipman
Liisi Rusnak
Kristiina Välja

Tšello

Indrek Leivategija
Seulki Lee
Riina Erin
Tõnu Jõesaar
Katrin Oja
Levi-Danel Mägila
Lauri Toom
Margus Uus

Kontrabass

Mati Lukk
Janel Altroff
Madis Jürgens
Imre Eenma
Indrek Pajus
Ants Önnis

Flööt

Mihkel Peäske
Mari-Liis Vind
Linda Vood
Janika Lentsius

Oboe

Guido Gualandi
Aleksander Hännikainen
Heli Ernits
Tõnis Traksmann

Klarnet

Soo-Young Lee
Taavi Orro
Jose Carlos Dominguez Almela
Meelis Vind

Fagott

Kristjan Kungla
Francesco Pio Russo
Viktoria Saienko
Kaido Suss

Metsasarv

Artur Reinpõld
Kalmer Kiik
Kalle Koppel
Vigo Uusmäe

Trompet

Indrek Vau
Mart Kivi
Erki Möller
Ivar Tillemann

Tromboon

Andres Kontus
Peeter Margus
Johannes Kiik

Tuuba

Madis Vilgats

Timpanid

Maarja Nuut

Löökpillid

Adam Jeffrey
Kaspar Eisel
Vambola Krigul
Terje Terasmaa
Rein Roos
Karl Johann Lattikas
Gertrud Jeffrey
Csaba Zoltan Marjan

Harf

Eda Peäske
Kaisa Helena Žigurs

Tšelesta

Kadri-Ann Sumera

≡ Eesti
≡ Kontsert

Eesti sonaadid

Hans Christian Aavik viiul • **Triinu Piirsalu** viiul
Karolina Aavik klaver

Liis Jürgens. „Kaksikheeliks“ (esiettekanne)
Tõnu Kõrvits. Bagatellid kahele viiulile (esiettekanne)
Erkki-Sven Tüür. Klaverisonaat (1985)
Pärt, Eller, Lemba, Tubin, Aints, Rääts

K 24. APRILL 19.00 Pärnu kontserdimaja
L 27. APRILL 19.00 Estonia kontserdisaal

Piletid: Piletilevi | Eesti Kontserdi kassad

eestikontsert.ee

≡ Eesti
≡ Kontsert

Talvine teekond

Ain Anger bass • **Mihkel Poll** klaver

Schubert. Laulutsükkel „Talvine teekond“

L 16. MÄRTS 19.00 Pärnu kontserdimaja
K 20. MÄRTS 19.00 Tartu Ülikooli aula
L 23. MÄRTS 19.00 Estonia kontserdisaal

Piletid: Piletilevi | Eesti Kontserdi kassad

eestikontsert.ee

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

AUTOPARTNER

OLEREX

Jazz
pesulad

SORAINEN

 SELVER
Hea mõte

Segafredo
— ZANETTI —
x
hotspot

myfitness
world class gym & studios

 /eestikontsert

 /eesti_kontsert

eestikontsert.ee